

[Rager.]

være det praktiske Arbejdsliv forholdsvis fjært, og som kommer til at bearbejde Stof, som er dem delvis fremmed. Nej, her har man taget ind i Retten dels den, der har arbejdet med den Konflikt, som er bragt frem til Afgørelse, og dels Repræsentanter for de konfliktberørte, saaledes at en virkelig saglig Behandling kan finde Sted. Dér har man den Voldgiftsret, som vi fra vor Side er gaaet ind for, den permanente Voldgiftsret. Og saa komme man ikke og byde os dette Surrogat og forlange, at vi skulde kompromittere et Standpunkt, som vi endnu i Dag anser for et tilstræbelseværdigt Standpunkt! Man forlange ikke det af os, naar man byder os det, man her møder med, og som man mødte med i Fjor — det er knap nok et Surrogat.

Som jeg sagde i Dag: Det, man nu kalder for Voldgiftsret, var i Virkeligheden Forsøg paa Korrekturlæsning, og det kalder man for Voldgiftsret, udelukkende fordi man i en utrolig Taabelighed tror, at det vil kunne genere os — det er ikke andet. Vi takker for Æren, men vi frabeder os i enhver Henseende at være moralsk medansvarlige for noget saadant Marksværk. Men hvad sagde man, da vi fremsatte vort Forslag? Nu maa man erindre, at et Aars Tid efter at det Forslag var fremsat, havde det været de to Partier, som i Dag staar og raaber paa Voldgift og spørger: Hvor er den permanente Voldgiftsret? — for de føler dog Savnet af den —, og som dengang havde Flertallet i begge Rigsdagens Ting, da havde det været dem muligt, i Aarene 1926—29, hvis de da kunde være blevet enige om det, at gennemføre tvungen Voldgift, gennemføre en permanent Institution. Men har de gjort det? Nej, de havde meget mere travlt med at gennemføre den saakaldte Lov om Erhvervsfrihed, som lovmæssigt set akkurat staar paa Højde med det, de byder os i deres Ændringsforslag her og kalder for tvungen Voldgift. Hvad sagde de Herrer dengang? Ja, de havde kun Kritik tilovers, og det er ganske morsomt at se nogle af de Bemærkninger, som de fremførte. De gjorde opmærksom paa, hvorledes det andre Steder var gaaet galt, netop fordi man havde baaret sig forkert ad, og dernæst pegede de i Betænkningen paa, at de Kendelser, der blev afsagt af Voldgiftsretterne, kunde ikke hvile paa det samme intime Kendskab til de enkelte Fag som de Overenskomster, der sluttes Parterne imellem. Hvor rigtigt og hvor sandt! Hvor lidt kritiserende vort Forslag! Hvor vendende sig mod det, som man i Dag foreslaar,

her, hvor man ikke engang vil have Forligsmanden med, her, hvor man ligesom i Fjor i Virkeligheden gør Forligsmanden til Part i Sagen. Man gik fra begge Sider, de Konservatives og Venstres Repræsentanter, direkte mod vort Forslag, mod dets Udformning, mod dets Principper. (*Kristen Amby*: Man var ikke klogere). Nej, man var ikke klogere, siger det ærede Medlem Hr. Kristen Amby; han siger en Gang imellem et forløsende Ord. Man var ikke klogere, og nu kommer man i Dag og vrider paa farisæisk Vis sine Hænder. Det gaar ikke. De afviste Forslaget, de afviste det principielt, afviste det helt igennem, de havde ikke Brug for det, og saa kommer de nu og vil forraade Princippet, vil slaa det af Hænderne ved at lave det, som vi nu skal have efter de Herrers Ændringsforslag, lave det efter Navnet til en Voldgiftsret. Det er ikke andet, end at man nedsætter 3 Herrer til at læse Korrektur, det kan ikke blive andet, og det blev jo heller ikke noget som helst andet i Fjor.

Men hvis man saa siger: I Fjor ordnede vi jo Sagerne i Enighed, saa vil jeg gerne sige, at jeg har jo nogle Gange været med til at ordne politiske Sager i Enighed med de Herrer siden 1929, men Gud være lovet er den Tid dog ude, hvor Tvungen var over en til at skulle blive enig med de Herrer paa det Grundlag, de mere eller mindre dikterede. Det var Mindretalsdiktatur, vi var underkastet, det er vi heldigvis blevet fri for nu. Den Enighed i Fjor var der ikke nogen Grund for de Herrer til at tro, der var Glæde hos Regeringspartierne ved at gaa med til, tværtimod. Men det er saa rigtigt, hvad de Herrer siger, at den Situation, der nu eksisterer, hvor man hvert Aar kommer til Rigsdagen, lader sig ikke opretholde. Ja, nogle Aar lader den sig vel opretholde, men det vilde naturligvis være rigtigt, om man fra konservativ Side brugte sin Indflydelse dér, hvor jeg tror, man har en ikke ringe Indflydelse, nemlig inden for Arbejdsgivernes Kreds; hvis man kunde formaa Arbejdsgiverne til i noget mindre Grad at spille Hasard med Taktikken og i noget højere Grad stemme saaledes, som man virkelig ønskede Udgangen skulde blive, saa tror jeg, Konservatismen for en Gangs Skyld vilde gøre et godt Arbejde. Det er naturligt, at vi ikke er glade ved at faa Sagerne her Gang paa Gang. Nu siger man, at den Omstændighed, at Sagerne ordnes her, medfører, at man ikke fra anden Side har Interesse i at forhandle sig til Rette. Man kunde jo ogsaa sige, at man maaske netop vilde faa Interesse i at forhandle sig